

LEHOCZKI KÁROLY
SÉTÁNY A POKOLBAN

Lehoczki Károly

SÉTÁNY A POKOLBAN

A felkelő Nap kiadója a Csendes-óceán.
Azért olyan ragyogó!

ISBN 978-963-12-7707-4

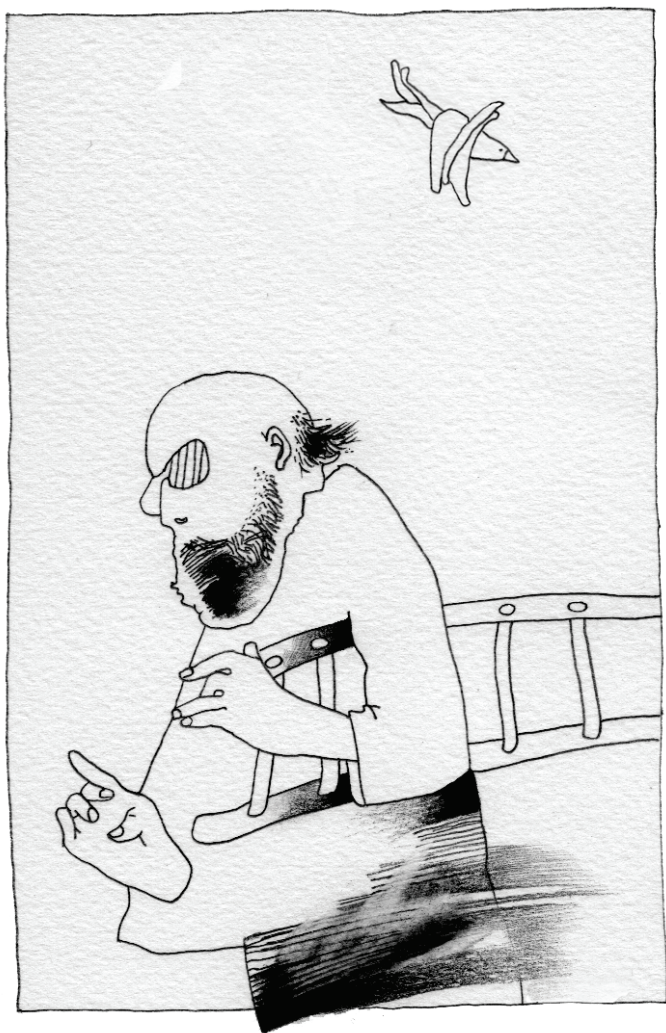
A kötet a szerző gondozásában jelenik meg
Minden jog fenntartva
© Lehoczki Károly, 2017

A borítót és az illusztrációt készítette
Damó István

LEHOCZKI KÁROLY

SÉTÁNY
A POKOLBAN

litera mea
2017

Az én dalom

Derengő, hűvös hajnalon
suhog a szél, az én dalom.

Patyolat, szikrázó reggelen
harangszó száll, az énekem.

Délelőtt mély, örvénylő folyam
fölött zendül komoly szavam.

Délben, amint a Nap megáll az égen,
az én himnuszom köszönti fönn a fényben.

Délután mindhez, ki megfáradt reggel óta,
belőlem zsong az óda.

Amikor leomol az enyhet adó este,
én vagyok a világ szűzi csendje,

s még a csillagok fölszikráznak éjjel,
a mindenség álmodik zenémmel.

Zöld, kék, fehér

Kék-fehér évek lengnek az égen,
átszűrődik a nap, rágomolyog a sötét.

Zöld-fehér szemed lángja belobban. Villámlík?
A lecsüngő levelek alatt guggolsz, telefonálsz.

Azután zuhog már. Hajlik a lomb, mélyeket
ásít a zöld, fehérén lecsordul

az elem, a nagy kék domb s a fehér habos
tó közti lapályon tócsákban megáll.

Csapzott hajad halovány arcodra rátapad,
pillantásod zölden, fehérén tűz alóla a messzeségbe.

Sűrű kékben tülekedik az égen a múlt, a
jövő. Hátam egy fa törzsének döntve figyellek.

Nem hallak. Egymásba keverednek a gyöngé szavak,
s a színek is, a kék, a fehér, a zöld egybevegyül,

és egybevegyül a tó, a domb, a lombok,
a tócsák, s a zöld, kék, fehér időben te meg én.

Messzi dobbanás

Aranyló sárga már a lomb,
gunnyaszt a ritkásban a galamb,

aztán fagy pörkölte bogyót szedeget,
csapdos, billeg az ágon, majd a tetők felett

elvág, nem látom a szűk kis ablakon,
ahol élek és bámészkodom, félig vakon,

merre visz az íve,
neki valahol akad-e híve,

kivel majd összebúj a dérben,
s melege ott dobog rebbenő szívében,

mint az enyémben, mikor megállok,
mert pont a csüngő, sárgult lombra látok,

s egy messzi dobbanás a torkomig felér,
míg lopakodik felém a tél,

emlék, vagy nyirkos félelem,
hogymindaz, mi volt, talán meg sem történt velem.

Ócsa

A házon még nem volt tető.
Szűk szobádon a betonmennyezet
fölé a téli csillagos ég feszült,

roppant tüzek, roppant hidegek.
A jancsikályha izzásig hevült,
a falon kigyöngyözött, lecsurgott a pára,

minket könnyezett, megejtette az ember magánya
s hogy végre öleltünk a dermedt kövek között.
Átjárta testünket a hó, a fagy.
Szerelem! – mint téli ég, oly távoli vagy.

Volt pajtások

Összebújva szopogattuk a nádereszről csüngő jégcsapot,
ugráltunk az olvadásban hószigetről hószigetre,
míg meg nem perzselte gyermeki testünk az egyre tüzezebb

kigyulladt nyár és tél-tiszta hitünkbe
be nem lopta a mát emésztő kapzsi holnapot.
Most, legbelül beteg, mikor újra tél közeleg,

megkívántam borzongató ízeit a mának,
és bár jól tudtam, nem pont téged kívánlak,
megkértelek, legyél a pajtásom még ez egyszer.
De te nem bírtál átölelni már csonka, összeégett kezedd.

Gyermekké lettél

Gyermekké lettél megint.
Törékeny tested a sokaságból kiválva
őszti idéző fényekkel ragyog.
Hunyorgok, ahogy rád nézek,
pazar vagy, ifjú és halotti ebben a
szeptember végi önnön-napsütésben.

Túl a harcokon
szemed bogara túlvilági békével sugároz,
mint gyermeké, ki nem-létéhez még oly közel.
Add, hogy melegében kebledhez telepedjem,
és elmulasztott simítások helyett
szűkös emlékeimmel babráljak bőrödön!

Add, hogy megkésett pajtásod legyek!
Pillantásunk csillanjon össze csintalan!
Add, hogy kifürkészhetetlenbe tartó
kajsza utamon játékunkba belefeledkezzem,
s míg tülekednek a vaksi tömegek
átkaroljam gyönyörtől reszkető gyöngye válladat!

Vártam, hogy jöjj

Vártam, hogy jöjj, de tél lett újra,
most zárat babrálsz a bicikliden
a járda fagyos kövéig lebújva.

Hullott levélen kacér a dér.
Tolod mellettem az ócska bringát,
szemed a szemembe ridegen suhint át.

A fény a dermedt légen épp csak áthatol.
Veszek valami buktát a sarki péknél,
te csak menj, majd összefutunk valahol,
ha lesz még, hogy nem görnyedsz előlem hétrét.

Fölszakadt csönd

Jó ideje már csak hallgatok, pedig
lucsokban hevernek az utcán
az éjszaka fölfordult fények és a széthagyott
falusi hátsó udvarok döglötten
nyirokban áznak.
Utálattal tekint körbe a reggel.
Ordíthatnék is, hogy jöjjetek,
földeljétek el ezt a mocskot a
párolgó, bűzös sebekkel,
de csak hallgatok és nem szólok.

Meredek riadt szemetekbe.
Fél házra való apróval akaszkodott nyakatokba
a bank, és le nem dobhatjátok többé a hámot.
Ez már az új némaságtok, akár az
enyém is, oly vigasztalan.
Bújtok? A végrehajtók makacsul visszajárnak,
hát csak húzzátok, húzzuk!
Dubait építi itt az összes álom,
sivatagi sícirkuszban hópehely lehetünk,
testünkön unottan szlalomoz a sejk.
Elvesztek a szavak. Nem találom.

A szívem is tétován dobban. Gyanakvón.
Panaszkodjam?
Fölhágok majd, mint apám a kaptatóra
s leszédülök amaz oldalt.

Legjobb, ha magamnak sorolom a jajt,
legyűrjem végre az ősi átkot, mit ő is készült,
de végül bosszúja lerántott.
A furcsa, pergő ritmusok közt
egyre kínosabb a csönd.
Nos, mi lesz már?
Ismertetek korábban ehhez fogható közönyt?

A gödör előtt se szóltam, csak néztem a
ragadós, cuppogó agyagba.
Őt engedték belé, aki nemzett.
Az ég hánykódott, zuhogott, zengett,
iszkolt a nép, a gyáva. Elborzadt.
Érttem reszkető halott anyám odafönt
dühöngve rontott ellenem vétkezett apámra.
Álltam szótlannul s nem féltem e pört.

Milyen régóta vágytam meglelni a hangot,
nem így, miattad makogva,
csak, mint a csuklást, kiöklendezni a szavakat.
Te, aki könnyelműen vonatra szálltál
nem pusztá lényed, lihegő magadat
vontad meg tőlem, úgy pazaroltál el,
mintha garmadával volna belőlem,
vagy éppen semmi volnék.
Vagy áru, amit majd lecserélsz.
Mennyi áfástól az itt árult öröm?
Tekints túl a világméretű sefteken, lelki börtönön
és hidd –, múló az ínség!
Íme a szó, látod, van segítség.

Februáregy

Tegyel a feje alá még egy kispárnát
kérdézd meg:

- Most jól látja a tévét?
- Nem hasogat a nyaka?
- Szeretné hangosabban? –

igazíts a takaróján picit
és oldalazz át a nappaliba
ilyentájt szoktad hívni az otthoniakat
odakinn esik vastagon csorog
teljesen másként mint a
te ereszeden
a te ablakodon
kezedben a mobilod
babrál rajta a hüvelykujjad
elmélázol
hallgatod ahogyan locsog
ahogyan dobol
itt már befellegzett a télnek
hűvös bő esők omolnak
napokon át
ne is siess azzal a telefonálással
meredj csak nyugodtan az
üvegen túlra
túl a vaksi nyirkokon
a lefüggönyözött éveken át
messzi február elseje havába
gyémántos ében éjbe
egyedül te estébe

csikorogva tárod a nehéz vaskaput
behajtok
visszazuttyantod és...
ne siess azzal a telefonnal
még elébed pittyenhetek a mindenségből
százhetvennyolc magas nyolcvan kilós
őszülő adatfolyam
online tenyér a blúzod alá
várj még! –
ne izgulj ettek nem pusztulnak éhen
virslit főztek
tojást
majonézzel nyomatták csak úgy
kenyér nélkül
persze felvették a pénzt
naná! –
miért? – kételkedtél benne? –
melyik gyerekednek is gyűjtesz lakásra? –
de hová tűnt az a februári hó
törvényen túli paplanos puha? –
vizenyős latyakjában úszó tekinteted
fáradtan fürkészs de
nem talál meg engem
a reggeli fürdetés étkeztetés
tolókocsis séta délutáni társalgás
itthoni irigyek és önnön büszkeséged
limloma között
mert szolga vagy bár
de legalább nem a sajátjaid kapcája
február elsejét elmosták az esők
szétázott
másodikával kezdődik a hónap
s ahogy ujjad a kijelzőn téblábol
villan a szemed
tilos! –
hát jó hívjad őket

én is a papírjaim fölé fordulok lassan
már csak a szeleket hallom odakintről
perceg a konvektor
s idáig kongó kérdésedre hogy
na fiúk mit vacsoráztatok
keserűn motyogom magamban
virslit tojással.

Zavaros üdvösség

Szívem! –
ébredeznek a reggel
konvektor-pattogással
teáskanna-fütyüléssel
WC-zúdulással
zuhany-surrogással
januári homály szivárog át
a redőny résein
harangoznak hét óra van
lődd be az okostelefonod
fontos lehetsz
s a térképes applikáción
jelöltesd a pozíciód
Szívem! –
új napod útvesztőjében
képzeld
el navigál hozzám
nem csak a kukásautó csoszog el
a házunk előtt csörömpölve
unottan felzabálva a fagyos szemetet
idekanyarodsz te is
beállsz demens szomszédasszonyom
papírdoboza mögé az udvarban
"Betegszállítás – hagyják szabadon!"
pingálta ki
már alig olvasható
megrogyant szétázott
senki nem rúgja odébb

nem hajt át rajta
beparkolsz közvetlen elé
vagy mögé ahogyan mások
így képzeled? –
no és? –
kid leszek akkor én? –
lakásod ösvényein tévelyegve
a csillárig púpozott kacathegy
tetejébe hajítanál? –
nyolcvan kiló egyben
majdnem ingyen
kinyalhatja a kilós bolt! –
és betakarnál a népi mintás
ágyterítővel amit Debrecenben
voltál képtelen otthagyni
már csak fölém fér
puszi
a rongy
jó puha melegít – vigasztalnál
húzd fel a redőnyt Szívem! –
a kifehéredő szürkeség
játsszon el retinádon
szürcsöld a kávéd merengve
tegnapi hócsatakos cipőd nyomát
ne töröld fel a járólapon
miért éppen ma tennéd? –
tavaly zsákmányolt hosszú
kötött sálad tekerd a nyakadra
rá kabátod gallérjára
kövérkés állad alá
és lassacskán indulj el
köhécselő Annácska unokád
könyvelőd
fellebbezésedet istápoló
ügyvéded irányába
útba ejtve a szakrendelést

mert a szíved megdőbbenve kalimpál
ezen az egészen
a misére be szoktál kukkantani? –
Isten sem kegyetlenebb énnálam
és megrögzött gyűjtögető
valami félelmetes a kupleráj
amit összehordott
szerintem imádja a Balaton szeletet
tőlem is jobban
ráadásul megengedheti magának
hajas vén öregnek képzelni úgyis mindenki
próbáld meg tutira elfogadja
látod szavakat cibálok elő
mi kerekedik ki belőlük? –
én magam? – te? –
hétfőnek nevezett hétköznapi? –
lassan hóvirágok hajtanak a kertedben
hajolnak hétrét
majd kiegyenesítik a hátuk s csak
szomorú nyakukat lógatják
ez itt az én turim
figyeled? – váratlanul előrángatom belőle
a tavaszt is
hiába
szól a rádió odaát már
zökken az ágy ahogy összerakják
beindul a délelőtt
beindul az év
beindulsz és beindulok
nekigyürkőzünk akadozva
majd felpörögve arrébb hajtunk
mintha amott jobb lenne
melegebb volna az aluljáró hálni
azt mondják az Ecseri úti
a legkomfortosabb
másik munkahelyre

vagy a régire behunyt szemmel
összegyűrt lelkünket lehuppantjuk a székre
köz munkában csákányoljuk a jeget
ami a holnapi melegfrontban
magától elolvadna
mélázunk
hadd verje más is
zöld-sárga mellényünk messzire virít
elijesztve a tekinteteket
új feleséghez oldalazunk
gyereket nemzünk idegennek
tovaröpitenek a gépek innen
a testünket
vagy csak a kacatokba befáradt
szellemünket
a valóságon túlra ahol te is
azt képezed létezem
s állítod akár együtt is megfordulhatnánk
bitek és bájtok erdejéből
bőgő szarvas és ünnő kiváltva
Szívem! –
löttyintsd a kávéd zaccát
muskátlid alá és
indulj hát
fordítsd rá a zárat magad mögött
a zsebedből halássz elő egy
konyakos meggyet arany sárga
sztaniolját hajítsd a villanyóra szekrényébe
nem lógsz ki a sorból
ha piálnál vagy füveznél
toxikománia
abúzus
ilyesmi volna a diagnózis
pedig csak éldegélsz
skizofrén ám az anyátok! –
hát nyomasd! –

így marad ez már örökre
tekingess a járdán
a volán mögött
s ha berepedt lámpájú Suzukiddal
átcsúszol a szembe sávba de
éppen nem jön ott senki pillanatra
gondolj rám
majd mosolygok
mert ennyi pont elég
a zavaros üdvösséghez.

Szia! – Sanghajban vagyok, hívjál vissza hétfőn

Y vagyok, irodista,
munkába talpalok csütörtök reggel,
a főúti kereszteződésnél a bal oldali
kocsisor halad el éppen, aztán a
jobb oldali következik,
nem érek oda, mikorra zöldre vált a gyalogátkelő,
nem érek oda, a fenébe is,
legalább két házzal előrébb kellene járnom,
várhatom a következő zöldet,
nem futok, azért sem futok,
leálltam a vénasszonnyal a lépcsőházban,
panasz panaszra, ó! – az én örökös
túlzott udvariasságom,
mennyi az idő? – beérek még koppra, ha kilépek,
rühellem, rám izzad az ing a szorító nyakkendőben,
lassíts, mondom magamnak, a sarokig ráérsz,
persze, hülyén nézhetek ki, andalogva az
aktatáskámmal, épp csak a zöld-sárga mellény
hiányzik rólam, frissen sült közmunkás,
hátról izgágáskodik egy kerékpáros,
zsizsizsizsizsi,
nincs a tarkómon szemem, édesapám,
fülem viszont van, melleleg
járda ez, nem bicikliút, vacak, keskeny,
ott fogsz dekkolni a zebra előtt, piros, vágod? –
elől fölbörrög egy motor, fék csikordul,
valakire rádudálnak,

még circa tizenöt vontatott lépés,
éppen zöldre fogok odaérni,
a bringás nem száll le, egyenest átteker, bele a
szembe jövőkbe, szolgámód ugrálnak szét,
morognak valamit, s komoran törnek
a maguk hétköznapi célocskája felé,
trappolok át a gödrös, nyomvályús aszfalton,
tovább a pékség mellett,
kiflit ma nem veszek, valahogy kibírom délig,
reflexből ráéhezem majd, de kibírom,
egy, kettő, három, négy, kis kerülővel akár
hat pékség ezen a negyedórányi szakaszon,
buktát rágszál a fél ország,
csak úgy zacskóból,
melóba bukta,
délben bukta,
hazafelé és útközben akárhová is bukta,
jó üzlet ez a gasztroenterológusoknak is,
a postára majd este ugrom be,
bejáratig ér a sor olyankor, de a
csekket muszáj, befizessem, képesek,
kikötik az áramomat,
a dokit pedig megpróbálhatom
telefonon, napközben, hátha beszúr a jövő hétre,
huh! – megérkeztem,
nyomom a csapóajtót,
másfél perc, egészen frankó vagyok,
emelet, jelenléti ív, aláírás,
táska le, számítógép be, éledezik,
eldőlök a széken, nézem a mindenféle
felvillanó izéket, beírok két jelszót,
a jövő hónaptól a flancosabb levelezővel
majd hármat, és eszembe jut X, hogy már
tegnap beszélni szerettem volna vele,
csak hallani a hangját, egyúttal azért
megdumálni egy rafka hivatali ügyecskénket,

kigombolom a nyakkendő alatt az ingem,
száradjak picit, felemelem a kagylót, tárcsázok,
hosszan csörög ki, már éppen
raknám vissza, amikor kapcsolódik, reccsen, majd
beeszik X virgonc, évődő hangján, hogy ő X,
én meg mondom, én hívom, Y, kora reggel,
mire rávágja: Szia! – Sanghajban vagyok,
hívjál vissza hétfőn –
akkorát bírok kiáltani, odáig elhallatszik? –
ennyire futja meglepetésemben,
kacagunk és letesszük,
és a gödrös, nyomvályús aszfaltú, keskeny járdás,
panaszokkal teli, csöngő, dudáló,
tilos forgalmi lámpás, buktát zabáló,
munkába belerokkant lapos Föld
elkezd lassan kigömbölyödni,
tenyerembe kapom,
nézegetem kisimuló vonásait,
fordítok rajta picikét, tisztábban láthassam Sanghajt,
ahonnan X kihívó mosolya ragyog föl
s végigömlik fájdalmasan szűk irodámon.

Az emlékvers halála

Emlékkönyvedben lakott a versem,
és most halott.
Negyven titokzatos évig
idegen nyelven hallgatott,
melengetett, mint elmúlt tavaszok
opálos fénye
omlik belülről a kinti hóra, jégre.

Mi eltette? A hamis képzelet?
Szavamnak ördögivé aljasult a lelke,
hogy értelme lett?
Csalódtál? Sorsoddá vált,
mit megjósoltam ott.
Rázártál ajtót, ablakot,
s én rád nyitottam múltunk huzatját.

Dőlj vállamra!
Ne ríj! Ne átkozz!
Eresszük reszkető karunk a lábhoz.
Elég temetned!
Simíts búsongó engem,
és ősi, öröktől érthető nyelven
olvasd rám szent, asszonyi kegyelmed.

Friss sírhant fölött

Szegfűk, íriszek, margaréták,
kálák, rózsák, dáliaák,
kazalba hányta mind az Isten,
s mikor másod már semmid sincsen,
rád testálta a mai napon
életed összes virágát.

Mennyi halál omol most rajtad,
szépek, mint szép vagy te odalenn,
ifjúi, bájos, csak épp a meleged hagyta
elcsatangelni idefenn.
Körbeállunk és a december
meg a sorsunk reszket tagjainkban.

Kegyencei a mának,
és az örök szolgaságnak
szemünk lesütjük, s csak a bágyadt
fények meg szívünkben az árnyak
találnak el hozzánk,
akik még mi vagyunk.

Mondd! – e bűnt ki akarta?
Mondd! – akkor az miféle fajta?
Egy távoli csillagvilágot
sújtson ezért az átok?
Vagy a könnyörtelen Úr
mered ránk gőgös üvegesen?

Viruló rózsák, dáliák,
megejtő kálák, íriszek,
ki legvilkolta önnön fiát
nekünk sohasem bocsátja meg?
Miért kellett ez ifjúnak a sírba
buknia, mikor nem volt megírva?

S miért ejti flegmán a hívő,
a telefonja meg se reszket,
hogy lám, így rendelkezett Ő,
s vet néhány gyors keresztet?
Hát akkor inkább a végtelen
tér legyen, hova nyugodni mentél!

Kálák, dáliák, íriszek,
margaréták, rózsák, szegfűk,
gyönyörben haldoklón didereg
a mi elhulló testünk.
Sziromban, könnyben, dalban
tündöklünk, ahol fekszünk.

Szent Iván napja

Fél tizenegy. Most metszik ki belőled a lényt,
aki bízik, kiáll a csillagos ég alá, tudja,
egy ő a fényesek közül, gyönyörködtető a roppant távolokban.

Ó! – a sugarad, ahogy meg-megpillan, ijedten rebben,
 kozmikus úr és hideg hatja át, eddig soha még,
vad, idegen erő az erők erejével vonzza, vonzza.

Már testeden a metszés. Hiába az ünnep, Szent Iván
éltető tüze más naprendszerekben lövell fel ma éjjel.
Embertárs, aki félsz és elbűjsz meleget nem adó zugokba,
melletted izzik, míg izzik hunyó csillagod jelölő csillagom.

Fotó

a pénztárcáját tartogatja nem csukja be
mintha másodszor is fizetni akarna
szorongatja a szétnyitott pénztárcát
finoman reszket az ujjá karja
de csitris mosoly rezdül ráncos ajkain
tudja kedves
ilyentájt voltam mindig szerelmes
mikor gyűjtött a május
föllobogtam de kinek lobogjak most
halottak mind
s a kéz lassan ügyetlenkedve moccan
a bukszát felébe összehajtva
a szatyorba begyömöszöli a káposzta
és répa alá
állunk és várunk
ő a semminek aprócskát legyint
– az eladónő sürögne de illedelmes –
és nyolcvan év csoszogva megindul
mintha a kijáraton túl
a mostanitól igazabb május várna reá

Ingre gomb

Írtam valamit, s hogy mit írtam,
megírtam a barátomnak,
ő meg visszaírt, hogy az ilyen írás
baromira érdekes, csak éppen unalmas.

Az angyalát! – gondoltam, ez egy
érdekes gondolat, mintha az ember
gondolna is valamit, meg nem is gondolna,
terhes is lenne, meg szűz is.

Mit tegyek most? Nem tehetek
semmit, hiszen megtettem, amit tehettem,
s a tehetség már tehetetlen bennem.
Csak nem dobom ki a készit?

Különben is, mily nagyszerű! – mind,
ami nagyszerű, oly egyszerű általában,
nem feltétlenül nagy, pláne nem szerű,
kerek, mint ingen a gomb.

Csak akinek inge, vegye magára, más
tegyen rá, ki mit gondol, írja,
mit írnia kell, s amit a világ majd
fázós testecskéjére gombol.

Tavaszk

Most újra tavasz jön, káprázatára a szemnek.
Ha vénséges, vágyakozva tágul –, elé
a múlt szellemei lebegnek.

Csupa volt.

Szagos reggel, vibráló levegő,
rigó rebbenése, napfényben szépítkező tető,
kövér fűben nyújtózkodó orgona bokra.
Közébük dőlt. Hol az a ringó heverő?

Ifjúi szem bogarában rőt lobbót vet a gyönyör,
a fölsöpört utcán az ég felé
kacsintva a kékkel versenyt tündököl!
Csintalan kobold!

Vakmerőn villan, visszadöf a napnak.
Átellenben rikító szövetek dagadnak,
leányok gömbölyödő blúza.
Lángot lövell, hogy a rügyek is kifakadnak.

Az ismeretlen kert

Ajtájában a lég meglebben,
belépsz,
előtted százszorszép szőnyeg virít,
minden szőnyegnél százszor szebben.
Könnycsepp gördül le ázott arcodon,
ne ríj,
míg lépegetsz virágos múltadon,
tiéd e kert.

Ismeretlen bokrok vad barkája dülled.
A fény
reszketve játszik szájad szögletén.
Elhagyja lábod, melled az erő,
buján omol le az aranyeső,
s a táj
nem kért kerteden szélesebb, mint
a végtelen.

E kert most már tiéd. Jó gazdája légy!
Metsszed,
ápold, borítson be vastagon a lombja,
ős fái tornyosuljanak feletted!
S míg a méla nap alkonnyal beragyogja,
a báj,
mitől halántékd riadtan dobog,
új otthonod.

Ilus

Ilus nyolcvanéves
biciklije hatvan
igen-igen messzire jár
valahol a Napban.

Lendít a pedálon
meggörnyed a válla
átsuhan a tetők fölött
halvány asszony-árnya.

Útjából a párja
fellegeket görget
leszakadó páragömbök
szanaszét pörögnek.

Beteg lábát nyújtva
kacsázik az égen
régimódi paripája
szikrát hány a kékben.

Hunyorog a reggel
mind aki csak nézi
szűk szeméből könnyet hullat
kedvesét igézi.

Ilus szűz tavaszban
Ilus büszke nyárban
Ilus tovakerekezik
őszben januárban.

Az egyetemi szobatárs jelentkezése

Most számítógépen csörögsz rám néha, estelente,
kétezer kilométer közöttünk meg
harminc mögénk gyűrt esztendő és egy mosoly

a szájad szögletén, mikor árva verseim
hányatott sorsáról beszélek. Tiszted,
mi tisztos karrier, kétségtelenül

meglepő és furcsán hangzik, hogy fő akármi
lettél a fők között, ruganyos bőrű szeretőre
telik, ráadásul hivatali szobádban.
Egészen le vagyok nyűgözve, miket produkál az idő!

Hová forduljak?

Fordulhatok a zömök, kiálló mészkőcsúcs felé is,
ahogy a smaragd hullám átbukik felette és
fehér tajtékban szertefoszlik,
lám, a középkorú férfi is arra oldalaz,
hosszan pásztázza a környéket, mi lenne belőle
figyelmére méltó,
akkurátus fontossággal leguggol,
fényképezőgépének csövét kitekerteti a motorral,
megcélozza a látványosságot,
nyúlik, nyúlik az objektív,
a szentjét, jó drága gépe van! –
most aprókat kattint, csakhogy e hullámverésben
és a kabócák veszett ricsajában nyomtalanul
vegyül el a mechanika három-négy finom moccanása,
de fordulhatok, s tényleg, a fickóról
miért is ne fordulnék inkább a
plédjükön bódultan heverő nők irányába,
gusztusos keblek dagadnak pucér merészen,
hegyesek, ruganyosak,
a ruhadarabok árnyékának nyoma sincs rajtuk sehol,
merednek, csak úgy a senkinek, talán a Napnak,
lassan pillantok egyikről a másikra, mintegy
véletlenül, rám ne süthessék: a vén kujon! –
aztán hosszan vizsgálom a fönti kőutat, a
villák előtt kanyargó keskeny aszfaltcsíkot
a mellette parkoló kocsik cífra sorával, a papucsban
ebédelni csoszogókat, félpucéron telefonálókat,
cipelőket valamit valahová,

a közöttük elszáguldó robogót,
repedt hangja még csak-csak áttör pillanatra
a hullámverés robaján,
majd belefoszlik ugyanabba a semmibe, amibe
a húsz évvel ezelőtti gépfegyversorozatok
ropogása belefulladt ugyanitt, vagy a
hetven évvel ezelőtti bombázásoké,
ahová a ma sikolyai is mind belevesznek, Haifa jajai,
a donyecki mészárlásé, a leparittyázott repülőgép
élve zuhanó utasának velőtrázó ordítása,
s egyé válik a csönddel, azzal a riadtan terpeszkedő
páras hallgatással, ami az anya szemébe tolul, amikor
megtudja, hároméves kancsal fiának
hiába már a műtét, soha nem lehet térlátása.

Hová forduljak?

Ha a márványos elem mélyét lesem, tátott szájú,
zabáló tengerisünök feketéllenek,
gyilkos kis pamacsok, meglapulva békés-egykedvűn,
remeterák araszol ki közöttük nagy óvatosan,
húzódik sietve a szikla pereme alá,
fittyet se hány amazokra, tőlem retteg,
vagy csak úgy általában,
a szárazabb köveken kerge hangyák futkároznak,
odafönn sirályok írnak kecsesen kanyarokat,
rá- rátelepednek a testüket dobáló felszínre, majd
lebbenve fölverődnek vadászni megint,
mint egy ósdi némafilm mögött a rozoga zongora,
harsognak a hullámok,
mindenre ugyanaz a taktus,
mindenre ugyanaz a monoton semmi se,
diazepamot reggeliző barátom
tükörkel telerakott emlékezetében változik a világ
folyton ily szegényes önmagává,
hiába kiáltok, rázom,
ahogy a mellettem jövő-menőket is,
csak értetlenül mered rám, munkába siet,

törvények zezugaiba menekül,
és elfordul, ahogy elfordultak már tőlem
oly sokan, és én hasztalan kutatom,
hová tekinthetnék,
hogy ugyanazt lássam, amit ők,
vagy ők lássanak, halljanak meg végre engem.

Szomszéd Bódog havat lapátol a halott Lehó papával a sűrű hóesésben

Csikordul a kisajtó, kibiceg
Szomszéd Bódog a télbe. Púpos a hátán a pufajka,
ahogy a hó púposodik lomhán az alvó házsoron.
Támaszték a lapát.
A vaskos februári sötétségben
egykedvűn nekiveselkedik a tisztogatásnak.
Lenyomja, emeli, hupp,
lenyomja, emeli, hupp,
kaparja, piheg egyet. Tolja odébb.
Malacszemű lámpák álmosan bambulják az útról,
hogyan halad a járdán előre.
Vége a háza falának, megáll.
Köp egyet.
Már csak nem, hogy a kibaszott szomszéd
előtt is ő takarítson! Cseléd tán?!

Majd meglátja még a barma, ki itt a cseléd!
Öreg Lehó! – ugye, bármilyen sűrűn essen is, a földnek
csak nem havazik alája,
nincs többet félóránként serteperte,
de itt a járdán bezzeg vastagon gyűlik ám,
hahaha, jegesedik is, ahogy letapodják,
most ráolvashatnád a kénköves litániádat
az égiekre, ha látnád,
remélem, majd csak nyakát szegi végre valaki rajta!
Nem kell a kölcsönöd többet, vén bolond,
helyetted én lettem a főnök,

figyeled? – klímára is telik,
tetszene a szerkezet az udvarodban!
A pereputtyod rühelli, de ki nem
szarja le őket, lebontatom velük a szabálytalan
izéjüket ott hátul, ha be nem fogják!
Megfordul, koccant a lapáttal nyomatékknak,
becsoszog, belöki a kisajtot, hadd hallja az
Isten is odafönn, ki itt a gazda,
pár hónap még, kioperálják a csavarokat a törött
lábából, akkor aztán kussolhat
mindenki a picsába! Pláne a balsors!

Reggel sziporkázva bukik ki a
lassan emelkedő nap a háztetők
csillámló hókupacából.
Meleg szeleket fúj a száján, feljebb és
feljebb kapaszkodva az ég tetejére.
Kis folyások erednek a házak tövében,
előbb szorosan a falnál, majd
a járda közepén is,
megrogyan, megkásásodik alulról az
éjszaka lehullott temérdek hó. Délre majdnem
minden elolvad.
A sváb szomszédasszony rikoltva nagyot csap akkor
két tenyerével a kristály levegőbe: Ah Gott!
A boldogult Leho lépegetett épp az imént itt!
Nem hiszik? – széles hólapáttal a vállán
a hátsó úton keresztül ballagott
visszafelé a temetőbe!

Rasztik

Gyí! – Murcsi! Baba! – gyí!

Lendül az ostor, Rasztik vad dühvel
közé kanyarint a lovaknak, a szemük kidülled, a fülük
hátracsapódik, nekifeszülnek a sóderral megrakott
teli stráfkocsinak, hajlik a mogyoróvessző nyél hátra
megint, és megint, és a keskeny bőrcsík, rajta sűrű csomókkal
végigszántja az izmos, remegő állati farokat, tomporokat,
az írha is kettéhasad alatta, kiserken a vér, és
megmozdulnak a tonnák, az izmoktól a szíjak,
a kocsírúd, a vasalat, a kerekek mind
nyöszörögve elindulnak előre.

Serceg a szerte heverő sóder a belapuló
gumiabroncsok alatt, Rasztik tarkójára tolja karimás
pörge kalapját, letörli homlokáról a verejtéket,
a folyó messzire örvénylő szürke vize és a sóderhegy
elmaradnak mögötte.

A tanácsház földszinti irodájába
kopogás nélkül nyit be a fickó,
morog valamit köszönésül és barna bőrkabátja
belső zsebéből rutinnal kapja ki az igazolványt.

– Hol az elnök?

– Azonnal hívom – válaszol az írógépnél ülő asszony,
és szemét a földre lesunyja.

Megy, de vissza nem jön már, csak az elnök.

A két férfi közt rövid a beszéd.

– Rasztik Pétert keresem. Rendelje ide nekem azt az embert!

Az elnök int a fejével, s a hivatal szolga
fekete, vázas biciklijére fürgébben pattan, mint máskor,
teker a lyukas kövesúton,
„Az elnök elvtárs hívja” – mondja majd neki,
„nem tudni, mi okból, jöjjön azonnal!”

Nehéz az a parasztkocsi, fönn van azon minden,
nem csak a sóder holt nehezeke, ott gunnyaszt
Rasztik, a nyikorgó rugójú vasülesen, valami ócska
kabát alatta, homlokában egy aranylemezzel, hogy a léket,
amit a balsors ütött koponyáján, betakarja,
a lemez mögött meg ott a zavaros múlt,
az álmában a hátán izzadságot kiverő:
Bécsi döntés, Délvidék, invázió, „Mindent vissza!”,
fegyverek megveszekedett dörgése,
házról házra igazoltatnak, begyűjtik a kétes idegent,
sortűz a templom falánál,
s hajtja, szorongatja a front, a sűrű éjszakában
menekülnek fel Északra, a kocsiján a világ bűne,
a lovak el sem bírják az iszonyú terhet, ott tornyosul rajta
saját motyójára pakolva az összes megalázott, kilakoltatott
nemzetiség, gyilkos düh, bosszú, égig ér a kocsi rakománya,
alig húzza a két pára, ahogyan most is.
Gyí! – Murcsi! Gyí! – Baba! – alátok gyújtok, ha nem mentek,
hajlik a mogyoróvessző, süvít a levegőben a szíj
és csattan, szivárogoz a vér a nyomában,
az alátokból, az emberekből, a tárgyakból is vér csorog már,
a világ összes fájdalma vörösen, melegen kibuggyan.
Romba dőlt városok, temetetlen halottak hevernek
keresztül-kasul, agyongyötört kisemberek milliárdja hányódik,
otthonukat vesztett, semmibe kilököttek árja verődik, mint
tenger,
vet őrzöngő hullámokat,
ott háborog ez is mind a kocsin fönn,
az aranylemez mögött, az ujjában, amelyikkel a
ravaszt meghúzta, az öklében, ahogy szorítja az ostort,

a csapásában, ahogy üti-vágja a két habzó szájú állatot,
a vécében előkészített jó erős kötél fonatában is ott van,
ha jönnek érte, pisálni tán csak elengedik még,
egy élete, egy halála, nem fog könyörögni nekik,
átalveti a gerendán, és már lóg is,
jöhetnek, csak jöjjenek érte a brigantik, úgysem maradhat
kiútja a bűnnek, valahol mind elhullik, aki vétkes,
halál jár a halálért,
itt vagy ott, így vagy úgy, nem kérdezi majd senki, miért tetted,
muszájból, élvből, felfordult világok hányódó, tehetetlen
senkijeként vagy eszement türannoszaként amazoknak.
Gyí! – Murcsi! Gyí! – Baba!
Estére megharcolunk a nappal, túl leszünk a mai csatánkon,
vár, kit a jászol, kit az ágy, az asszony, gyerek, unoka,
s a csendes, kanalazós vacsoránál úgy érezzük majd,
beheged a seb, a sajgó, az ostorcsapás szabdalta faron is,
a hám kidörzsölte szügyön is,
s az aranylemez mögül sem szivárog
a hajnali lucskos riadásig a zsablyai vér.
Ki jön ott szemben azon a varjúsínű biciklin,
teker mosolyogva, tán csak nem a koma az
a szomszéd utcából, a tanácsi szolga?
– Hé! – Péter bátyám, az elnök elvtárs láthatná!
Ha odaér, ugorjon már be egy szóra!
– Mi baj van komám, mit akarhat? – s igazít a kalapon,
a fogán is szív egyet.
– Mit tudom én azt, ne féljen, semmi különös nincsen.
És fordul, és teker fürgén vissza, gyorsabban, mint ahogy
a lovak vontatni bírják ezt az egész sanyarú hóbelevancot.
Innentől fél óra sem lett volna az élet, ha
másként szól az üzenet.
Hazafelé kanyarodva a kereszteződésben egyenest
a konyhába anyushoz, két csók az orcájára,
az csak bámul rá, mosolyog mélán, nemigen szokott ilyenekhez,
„Hátramegyek, jövök mindjárt” – mondja, „te, jó asszonyom,

önts nekem addig egy pohárka rozébort,
szódával, ahogy szeretem.”
És megy az udvari, rozoga árnyékszékhez, cserepe alá rejtve
ott a kötél, a padlásajtó tárva kinyitva,
a szarufa se túl magos, kicsi ház ez, csak nehogy oszt
alacsony is legyen, de nem az,
és a pohár fröccs ott várja már örökre
a napfényben tükrös meggyfaasztalon.
Igen, így történt volna, ha másként szól az az üzenet.
„Siess, mondd, jöjjön azonnal, várja itt egy Nyomozó.” –
s már így történt volna.

Hó! – Murcsi! Baba, hó!
Megáll a tanácsház előtt, befékez,
az ostort a tartóba, hegyébe a kalapját,
lenyomott, gyér frizuráján igazít,
ingujjával letörli füle mögött a lucskot,
s megy befelé, munkás járással a tisztelt hivatalba.
– Mi újság, elnök elvtárs, mihez köllök én itten?
– Nekem kell – szól a bőrkabátos –, na, menjünk csak
fölfele az emeletre! A kocsit lefoglalom.
Vigye haza valaki az állatokat.

A következő év egyik január hajnalán
öt sírt csákányolnak a keményre fagyott
háromszázegyes parcellába.
Amikor megjelenik a kövérkés, vörösre sírt szemű
éltes asszony, nem tudják neki megmondani,
ki melyikben fekszik.
Kiválaszt egyet, arra borul rá.
Senki sem kerülheti el kötelét, ha megszolgálta,
de hogy hol, melyiket, talán mégsem mindegy.
Mert a szörnyűséges bajok szanaszét szóródhatnak
a gazdátlanul maradt, égis púpozott stráfkocsiról,
lopják, vonják, taszigálják, és vérpecsétos-billogos darabjai
némaságukkal is megnyomoríthatják a gyöngé emberiséget.

Teknős

Eljött a te időd
zöld-szürke páncélozott hátad ideje
csönd ideje
teknős-idő
mássz elő
nyálkás sikamlós hidegtől
borzong a szíve ki hozzád ér
csontos hasad alatt
nyög öklendezik a világ
amíg keresztülvontatod rajta magad
te teknős
túléltél mindenkit
iszonyú és undorító
hős lettél
te vagy a minden
a virág is te vagy
karmos lábad fölhasítja a földet
és rágörgeted halott emlékeinkre
szépséges múltunk torzóira
a kaparékod
te átkozott
te húst cafatokra tépő
számító hulló-szembogár
könny nélküli gyűlölet
vak éhség
pikkelyes sanda növekedés
az vagy te teknős
rák vagy

harmincéves nő keblében
férfi lohadt nemi szervében
nyálkás rémisztő pusztulás
te dög
vers vagy
kattogó olvashatatlan
szent utálattal bűgő déli orgonaszó
megáldott véres öldöklés
széttárt pofájú villanó vigyor
zuhanó repülőgép utasainak sikolya
rátelepedsz a keblekre
ágyékokra szellemekre
nehezék
eleven présgép vagy
teknős
védett állat
volt gyermeki szórakozás
gügyögés hahota
ezzé lettél! – szörnyé! –
évtizedek metilénkék medencéjében
bekékölt vérű fenevad
magadnak téped szaggatod
szájjáradban a prédát
éjünk nyugalmanak cafatjai
ott uszkurálnak rohadnak bűzölögnek
fürdővizedben
együtt lebegnek a
sorozatvetővel lekaszaboltakkal
az elvágott torkúakkal
tarkón lőttekkel
éjszakai menekülők vágódnak hanyatt nyálkádón
ősi kódod felülkerekedik
finom fiainkon leányainkon
rájuk terpeszkedsz hátulról
megerőszakolod őket
tisztességüket veszed

életüket
csak te maradsz az idők végtelenén
és iszonyú fajzataid
akiket kinevelni készülsz
vékony hártájú tojásaid szerte lerakni
te teknős
birodalmad határtalan süppedékeny
mocsár-világ
a halállal rokon
csuszamlós lomha tested otthona
hadd markoljalak meg
hadd hordozzalak reszkető kezemben
vérengző ösztönöd magamra hadd vonjam
mióta várom e percet
apró fűzöld
esendőnek álcázott korodtól
tápláltalak hogy majd legyilkolj
figyeltem amint erőre kapsz
lesed a pillanatot
törj reám teknős
te teknős
most te vagy az erősebb
a hűvösebb fejű
a rezzenéstelenebb
a kíméletlenebb
az úrhatnámabb
a rettegettebb
te vagy te
szerencsétlen dátum a mai
kettőnk csillagokból kiolvasható
fájdalmas dátuma
itt vagyok pokolfajzat
teknős
minden győzelmed omoljon
közönyös pajzsos koponyádra.

Ima a kitelepítettekért

Te, aki ideoldalazol közénk, az emlékezők seregébe
s komor főhajtással mímeled a fájást,
mit képzelsz magadról, te talán különb vagy?
Azzal áltatod magad, az ördög a pokolban lakozik,
nem tebenned? Te lennél az a szent, akinek patyolat lelke
sohasem szorul majd megváltásra?

Ne hazudjál!

Meghúznád a ravaszt parancsra, talán anélkül is
és tetteidnek vadul úznéd utána indulatod,
önnön piszkodat betakarja.

Ők, akiket elhajtottak innen, nem elsők voltak és
nem utolsók; ragadozók, akik megint mások
prédájává lettek, mint te is lehetsz még,
vigyázz, hozzád hasonlóak vagyunk,
bennünk is álszent az érzés s lehet, már holnap
pont a te torkodat metsszük át,
úgy csábít a hatalom és a vagyon!

Csak nem megdöbbenél, te, önámító szerencsétlen,
hogy ezek itt az ünnepi szavaim hozzád?

Mit gondolsz, hogy szólna most az örmény, a szír,
a zsidó, az inka, az idő kavargó századaiban sikoltó
népek serege, oszét, afgán, vietnámi, lengyel,
apáink, elhullott magyarok,
hogy szólnának Szrebrenyica tömegsírba dobált halottai
– nem ám a Holdon történt és Danbasz sem
kerület a Marson – téblábolva udvariaskodnának?

A szívüket tépnék ki, és vértől lucskos kezükkel
hajítanak elébed, nekik már úgyis mindegy,
hátha megindít elhaló dobogása.
Jaj, nézem az arcod és látom a csönd mögött
a gyilkos villanást, mit képzelek én,
mit engedek itt meg magamnak,
hát, hogy csak el ne felejtsd, mondom,
föllehasd ellenem, de meg rettegj is engem,
közületek való vagyok én, Ember,
áldott és átokfajzat,
bűnöző, esendő, kegyelmező,
jól tudom, elzabrált házban lakom –,
te miben? – és ha a házad oké, a földed, az autód,
a boltod, a szomszédodhoz telepített géped,
az egymás birtokát szétáztató esővíz rendben van-e?
Feladtad, kisémmizted a társad?
Lenyúltad feleségét, urát?
Kiutáltad, elmarkecoltad szobrait?
No, várj csak, eljöhet hozzád is a bank, manapság
az a fegyver és kiebrudal őseidhez cselédkedni,
legyél földönfutó, mint az, akinek otthonában lakom,
retinámban az eldúrt szobakonyha
mestergerendájába vésett gót betűs név, évszám,
próbálok méltó lenni hozzá,
hát próbálj te is –,
szolgák vagyunk mi mind és kényurak,
boruljunk le ki-ki a másik előtt, úgy imádkozzunk,
akasszuk le a kamrában őrzött ostort,
az elkobzott stráfkocsi és ló után ennyi maradt,
csapkodjuk meg hátunkat, kiserkenjen a vér, sajogjon,
egymás könnyében keressünk békét!
Fohászkodjunk:
Add, aki megadhatod, akárki vagy is,
ha rögtön én magam is,
ha a hatalmas kozmosz is,
legyen erőnk pillantásunkban a gyilkos fényt kioltani,

gyermekkorunk petróleumlámpája lobbanjon helyette,
a csillár nélküli húszas égő fénye,
sírokon imbolygó ünnepi gyertyafény,
gőzmozdonyok kiokádott tüze éledjen,
higanygőzlámpák gyulladjanak vagy a jövő
kontinenseket bevilágító űr-reflektori,
szerelmünk szemének földöntúli csillanása,
úgy ígérjük egymásnak, nem tesszük többé,
s mit elkövettünk, megbocsátjuk!
Így görnyedjünk most már egymás előtt
félig leszegett, félig felemelt fővel,
zokogva, majd föl kacagva,
hogy emberlétünk ragyoghasson örök dicsőségben!

**Amikor a költőnek felteszik a kérdést,
képes-e dalolni
a leselejtezett ruhaszáritó gépről**

Mire kellesz még, költő?
Két nyalintás fagyalt között
röhögcsélve mérik rád a penitenciád,
a verset,
amit magadtól is egy életen át nyúttél,
de kit érdekelnek felzaklató sirámaid,
most pucsíts, vágd ki a rezet, oldottan, hajrá, rekordra,
lelkendezve tapsikolhassanak,
bravó, bravisszímó,
lám, még a leharcolt, kibaszarintott szárítógép
légből kapott témájára is
zseniálisat penderítesz!
Cirkuszunk kellékei között
örülj, hogy nem szükségmelós vagy, aki
EU-könyörület térkövet rak, míg
ballagunk mellette a harminchét fokos kánikulában,
csak úgy a homokágyba pakolgatja le,
hadd vetemedjen,
tíz év múlva is ráfanyalodhat a közmunkára,
esetleg az egész napi rendelés után másnap délelőttig
ügyelő, kómásan hazatántorgó orvos,
most ájultan húzza a lóbőrt, azért is
hiányzik a társaságból,
de lehetnél az egyik, a másik, a harmadik sarkon
kunyerbáló hajléktalan is,

hát ne verd a nyálad, költő,
légy boldog, hogy megúszta ennyivel,
kedvedre költögethetsz,
na, persze, te sem ebből veszel tejet, kenyeret,
de ez már a te mulyaságod,
szóval, ne finnyáskodjál,
hogy amin rugózol itt, a nagyközönség
le se szarja,
a leárazásokat figyeli, meg a családi zabálást,
haverokkal, szeretőkkel tekeregve
markecol magának az érzéki és egyéb világi örömeiből,
ha az embert le nem cserélte még a szívében kutyára,
örülj, hogy legalább tréfa szintjén szóba kerülsz,
és ragadd meg azt a tollat,
kanyarintsad a sort a pince
sötét hűsében gubbasztó kivénhedt szárítógépről,
amilyen magad is vagy,
a fejedben lassan zárlatossá váló elektronikával,
horpadásokkal a tagjaidban,
büszke, délceg múltad elhalványuló
emlékeivel, lám, amaz is milyen
öntudattal dübörgött, fújtatott a kád meg a
WC-kagyló közé beszorítva,
most a nyirkos, sötét csönd szivárog
minden eresztéke közé, s úgy néz ki, már
szervdonornak sem felel meg,
némi tárolgatás után egyben hajítják majd a szemétkébe,
mint téged, elakadt, gépiesen ismétlődő
meddő álmaiddal együtt.

Táncos darab után

Lelépeget a lépcsőn
az ifjú pályatárs
le a büfé mellett
el a büfé mellett
hadd igyanak mások
a bárpultnak dőlve
hadd vigasztalódjanak
hadd nyomorodjanak
hadd magányosodjanak
vesztegessék a percet
ellépeget a büfé mellett
be az asztalokhoz
nem ül ott most senki
üres minden asztal
vége a komédiának
kabátokért állnak
akik épp nem isznak
nem beszélnek várnak
lépnek megint állnak
fanyar mosolyognak
az ablakra merednek
ki a hideg télbe
bele a sötétbe
bele a semmibe
önmagukba néznek
neki is ott áll már
a filigrán nője
kurtán intett neki

nosza be a sorba
nosza kuss kisanyám
tíéd a kabátok
engem fontos munka
szólít el most félre
be az asztalokhoz
nincsen ott most senki
csak egy öreg fickó
bambul falnak dőlve
a jó fenét akarhat
le is van izélve
leteszi magát a rozoga székre
megkoptatott székre
leöntött kárpitra
s kirakja füzetét
vaskos spirálját
a műanyag lapra
és máris ír nem néz fel
veti a betűket
csak úgy sorakoznak
ezüstös írónja
vastagon okádja
sorát a soroknak
aztán mégis vizslat
a szemüvegén túlra
de a támaszkodóra
még pillantást sem vet
be a múltba réved
félórányi múltba
hogyan kavartak
a táncosok ott benn
a színpadon ott fenn
fények gyúltak hunytak
féktelen ritmusban
dobbantva pörögve
rebbentek vegyültek

a táncosok a táncosok
a dallammal a szöveggel
pöccre kiszámolva
neki a fejében
nagy vihart kavarva
szavak pörgés fények
valami rejtelmes
csodás értelemmé
már-már összeálltak
s most ezt az értelmet
kell itt megmarkolja
el ne felejtse
el ne mulassza
csak nem holmi kabátra
váltja a szent percet
és a tolla ádázul
ontja egyre ontja
végül mélyet sóhajt
titokzatos mosolyt
tűr vissza szolidan
a füzetet gondosan
táskájába rejti
marhabőr táskába
csatját rácsatolja
hóna alá nyomja
s pásztáz a ruhatárhoz
árva kicsi nője
ott ácsorog árván
elment már mindenki
csak ő a két kabáttal
téblából bágyadtan
meg a pultnak dőlők
isznak isznak isznak
no és a vén hülye
posztol a fal mellett
gyerünk a kabáttal

gyerünk föl gyerünk ki
bele a világba
ősz leveleket
kotor a folyó felől a szél
fagyos januárban
ezerszer foltozott
úton átdöcögve
bele a metróba
bele villamosba
utcán hálók lábán
ügyesen átlépve
autók vad hadába
bele a halovány
cidri éjszakába
csinos hasított bőr
táskával hónaljban
gallérba lihegve
belülre boldogan
haj – ott az ő kincse
haj – micsoda gyöngyszem
maga a lét rejtőzködik
vigyázott melegben
párás izzadásban
csak elő kell húzza
pindurt megigazítsa
amikor az ideje eljő
s a pillanat felnő
megírja dicsőséges főművét.

Ünnep a tengeren

Nekiindul végre
hosszan fontolgatta
nekiindul a partnak
a keskeny homoknyelvnek
hullámok görögnek
ki a szürke mélyből
fehér tarajosak
bukfenceket vetve
nyalintanak ki
sandán visszakoznak
lelép a betonról
bele a homokba
most bármi megtörténhet
eddig mások jártak
föl-alá föl-alá
kart a karba
pezsgőt is iszogatva
kacagva merengve
hosszan amíg mérte
kabátban sapkában
volt aki csak ingben
vagy nekivetkőzve
nyakig belecsobbant
reszketve rohant ki
otthon tódíthassa
hadd irigykedjenek
hadd sárguljanak
még be sem fejezte

máris szezont kezdett
lelép a térkőről
mögötte ott marad
a hotel ablaka
a térbe nyíló balkon is
a kaszinó
az étterem is
mind aki téblábol
az ünnepet várva
télből átpislogva
hátra előre
a rekkenő nyárba
most senki a társa
végtelenben jár
a tenger a babája
zölden kéken szürkén
hidegen hányódik
nagy erős izmával
ruganyosan gyúrja
a tenger a tenger
homok a cipőbe
nedves hűvös homok
ahogy mindig szokott
de valami hívja
hitből babonából
fél meg nem tenni
előre nem menni
ott az a kő még
talán elég távol
oldja a cipőjét
fél lábon a zoknit
lerántja bedugja
szépen a kőre
gonddal rápakolja
fölső a nadrágszárat
háromat tűr rajta

hűvös főnyen lép
nyirkos vad idegen
másik világi
vizenyős ő parton
dülled a mély
zabolátlan tombol
lila hullám szaltóz
habosan kigurul
szét a homoknyelven
vékonyan elnyúlik
átcsorran elszivárog
óvatosan csak óvatosan
már bokáját mossa
már a lába szárát
majd ő megmutatja
diadalát üli
agyon is alázza
robosztus idomát
gőgjét eltiporja
fúria haragján
huncut csellel kifog
kegyét kicsikarja
hulló szerencsáját
áldásba forgassa
nem nem utoljára
még az idén nyáron
gázolhassa lába
no ennyi elég is
mélázva megfordul
ezt itt elintézte
rejtélyes bűbáját
innen neki mérje
tocsogva elindul
a biztos sekélybe
a gigászi szolga
harsogja zuhogja

tehetetlen omolna
ha ő megindulna
és a feneketlenségből
gerinc emelkedik
szürkén közeledik
nem lopakodik
nem laposodik
fehér tarajt növeszt
a homokfövenyt
fél karéjba fogva
úgy csap le mintha csak
játékból csapkodna
ráver a kabátra
hátról nyakába
derékon lódítja
át a tűrt nadrágon
indulata spriccel
kacag a világon
ünnepi cirkuszon
és büszke honába
parányi félelem
nélkül tér meg az elem.

Gitárszóló az Avonon

Térkő
sárga
szürke
vadonatúj
agyagfalak
ódon
cseréptető
gerendák
repedezett
kovácsolt vas
kerítés
lépek
szembe jön
kitérek
turisták
kék
türkiz
pirosba hajló
pulóver
felhők
fényképezőgép
átszűrt napsütés
rácsos ablakok
zajonganak
bambulok
beleütközöm
pardon
térkő

tégla házak
lépek
árusok
illatok
megéhezem
megcsörren
felveszem
ne hülyéskedj!
félreállok
elintézed?
köszönöm
majszolom
lecsöppen
sétálok
folyópart
fűszegély
hattyúk
csónakok
terméskő
híd
forgalom
autóbusz
tágas tér
gyülekeznek
szintetizátor
étterem
bicikli
letámasztja
dobgép
szintetizátor
asztalok
eszegetnek
utcasarok
körbeállnak
kínai
arab

fekete
göndör
picike
kezét fogja
nem látom
dobgép
körbemegek
szintetizátor
szürke kalap
dobgép
dobgép
ketten
kinyitott gitártok
odamegy
beledobja
aprópénz
pöntyörészik
ráhajol
fehér kalap
gitárállvány
üres szék
gitár
hangfal
ringatózik
taktus
szőke
belékarol
arcok
szemek
arcok
harmadik
nem siet
lecsüccsen
vállig érő
vékonyszálú
kalap

fekete
gitár
szakállas
felveszi
belécsap
felvisít
szíven üt
húrok
dobgép
szintetizátor
gitár
gitár
gitár
ellebeg
hányódik
állon vág
hihetetlen
ráhajol
arcok
folyó
híd
csónakok
étterem
arcok
szemek
gitár
gitár
szintetizátor
fényképezőgép
cikkán
röppen
bámulja
idegek
kibuggyan
megcsillan
letörli

nézem
gitár
gitár
gitár
nem emlékszem rá
dobgép
szintetizátor
gitár
nyaka
húrja
ujjai
hátradől
lobog
elámul
ismeretlen
körbeáll
tömörül
lélek
visító
jajong
melódia
virtuóz
városka
itt született
halhatatlan
lám most is
még mindig
gitár
gitár
percek
évek
szelleme
sorsszerű
gitár
kipenget
élet

boldogság
elmúlás
gitár
futamok
dobgép
szintetizátor
örvénylik
földöntúli
gitár
gitár
eszeveszett
gitár
 kozmikus
tratata
húrok
tenyér
lefogja
csönd
csönd
ácsorognak
csönd
mocorgás
aprópénz
gitártok
hosszú haj
kalap
fekete
megemeli
odabólint
megcsörren
potyorászik
csönd
oszlanak
áthajol
mosolyog
fülébe súg

lelkesen
utcazaí
felhőtlen
kék ég
üres tér
szárnyak
suhogás
angyalok.

Híd a Száván

Csinos kis apartman ez, világos,
folyóra néző, ízlésesen berendezett,
acél biztonsági ajtóval,
másfél szobás széf, eléldéghetsz benne
pár száz évet, rád nem nyit senki,
lecsücsülsz az ablak előtti kanapéra,
puha, finom, sárgás, valódi bőr,
elmélázol odalenn a Száva folyásán,
az ötödikről tűrhetően rálátni,
az autók hömpölygésén át szemben a hídon,
onnan ide,
innen oda,
az idő lassú, de biztos sodrásán,
elüldögélsz így vagy ötven évet,
figyeled, amint nagybátyád
fiatalos lendülettel focit gurigat a túloldalra,
a híd ívének tetején botjára támaszkodva
sántikál, araszolgat, aztán lassacskán
már csak a felsőteste látszik,
már csak ősz, aszott tarkója,
eltűnik, nem is létezett soha,
fából a padló, a vastag lakk
kiemeli a csomókat, nem holmi
laminált, műanyag izé ám! –
kibírja végig, míg ide reteszelsz a sors,
meg–megakad a szemed odalenn a nőkön, naná! –
kár, hogy annyira kikerekedtek,
elnehezülve döcögnek, pedig nemrég

tornacipőben, miniszoknyában libegtek
a felforrósodott betonon,
a bagó persze ott fityeg az ujjuk között,
szenvédélyesen mélyeket szippantanak belőle,
az arcuk is beletorzul,
kedveled a gusztusos fürdőszobákat,
hát itt minden makulátlan, a világos,
halványan csíkos csempe, a porcelánok,
csapok, gépesítés, tükrök,
a zuhanykabin sem gombásodott el,
süllyesztett világításban csillogó ékszer az egész,
lefürödnél? – hátadra vastag sugárban omlik a
melegvíz, két háború között pont
kedvedre lezuhanyozhatsz, ne izgulj,
még odaérsz az utolsó becsapódó lövedékekre,
villanásuk vöröslik a pasztell falon,
hét halott, negyven körüli sebesült,
vér, kezek, lábak szanaszét,
időnként beesteledik,
persze gyakrabban, mint felfigyelsz rá,
elvárázsol a lenti fényfolyam,
szembe diadalmas vakítón, elfelé szégyenpírral
húz át a hídon a forgalom,
alattuk a komor ár kivehetetlen,
mégis tudod, ott örvénylik, suhog,
mindenki más is tudja, elfordul,
az meg intézi a saját dolgát,
s ráhagyja, vergődjön a világ, ahogyan bír,
a magáét ő még mindig megkaparintotta,
csücsűrész csak az üvegtáblák mögött te is,
vagy szundíts picit a gusztusosan bútorozott
hálószobában, nyáron épp csak lepedő alatt
– rühelled a klímát –,
télien a szekrényből a tartalék paplant is magadra húzva,
eszegezz az üveg intarziás ebédlőasztalnál,
karcsú vázában ágbog rajta a dísz,

mellette tálban apró csoki nyuszitójások,
már megint itt a kikelet,
pattognak odakinn a rügyek,
a villamos dübörgésén át is hallani,
meredsz az örök egyformának tűnő,
mégis folyton forrongó létezésre,
telefonálnak, reklámszatyrot cűgölnek,
sorban állnak hamburgerért,
rohannak a buszhoz,
tekinteted földöntúli, rebbenő,
vékonyka vénéké, akik levegőt sem mernek venni,
nehogy épp e mozdulatukkal
lökjék át magukat a túlvilágra,
belefáradtál? –
unod? –
magányodra ráengedheted a redőnyt,
legyen még teljesebb,
kinek kellesz te? –
régimódi mobilod évtizedek óta sem csörrent meg,
kényelmes a kanapé, térdedre könyökölsz,
előtted a híd,
háromcsillagos purgatóriumod
pazar kilátást nyújt a folyóra,
figyelj, de hesseged el a mostot,
évszázadok adnak ki majd valami kis történetecskét,
amit, eltávozva innen, egy kurta sóhajrásban,
ha lesz, aki meghallgassa, elmesélhetsz.

Tilosban

Már túlhajtanak a bringások,
úgy kanyarodnak vissza.
„Megy az üzlet?” – kérdezi a lány,
s kézbe kapja az asztalka felé eső szélén
fekvő könyvem.
Mielőtt válaszolhatnék, a srác
konkrétabbra veszi: „Mennyit lehet így
eladni naponta?” „Bérverset is ír?”
„Nem, bérverset nem, azzal mást kell megkeressen.” – s még
dűnnyögök valamit hozzá, meg főleg gondolok.
A könyvek fedeléről sutyorognak egymással,
tapogatják, határozottan úgy látom, elégedettek
lennének ezzel a minőséggel.
Még néhány kérdés, majd
anélkül, hogy beleolvasnának,
megköszönik, eltekernek.
Nyújtózom. Sárgásan lombos odafönn a nyír,
vénecskén, kettesben a nyárral csücsürészünk alatta.
Hátunk mögött a tó pilledten hever,
átgázolt rajta az egész szezon.
Fürdőzők jönnek-mennek,
idegen nyelven diskurálók inkább,
szemükben kedvesen csillan a „sajnos mi ezt
úgysem értjük” gesztusa, és
fagylaltjukkal, hamburgerükkel ballagnak tovább.
A csúszdánál pancsol, sikoltozik
néhány fiatal.

Hozzáérek a fa száraz kérgéhez,
kicserepesedik az ajkam,
vizet kívánok, nem is meginni,
magamra merni, elmerülni benne.
A párom már messze beúszott.
Újabb kerékpáros érkezik, ezúttal
kifejezetten hozzám.
Fényképes lógó fityeg a fickó nyakában,
mondja, X Kft. kizárólagos kereskedelmi
érdekeit képviseli, csomagoljak.
Nem esik nehezemre,
igazából fürödni jöttünk,
kis hóbelevancomat egykettőre elnyeli az autó hátulja,
s máris utánaeredhetek jócskán eltávolodott páromnak.
Hűsen simul a sűrű víz, és ni csak! – fenséges a társaság –,
nagy magyar klasszikusok tempóznak velem,
vidáman fújtatunk, prüszkölünk,
hahotázva tódítjuk, vajon
ki kellett volna üljön ott, hogy
zavarba jöjjön, s ne ebrudalja ki
a lógós hatalom?

Akvarell

Úgy ülök itt, a pillanatban elmerülve,
ahogy a festő a Velebiten átkanyargó autópálya
elválasztó sávjában a szalagkorláton, térdén
a rajztáblája, iszkol a keze a papíron,
felvázolja a kontúrokat, a kocsiját a leálló sávban
hagyta, szabálytalanul, igyekeznie kell,
bármikor mögé sorolhat a rendőr, és az átellenben
sötétlő felhősapka a belé burkolódzó hegyvonulat
meredélyén is ripsz-ropsz legöröghet,
most még odatűz a lemenő nap
az odafönn kavargó vihar széles karimája alá,
hajrá, elő az ecsettel, bő vízzel megalapozni a
háttérret, majd az acél tartóoszlopra rakott palettáról
felszedni a színeket,
ugyanúgy ülök itt, én,
kapkodom a szavakat,
rohan velem az este,
szemembe csúcsok közt lobbanó villámokkal villan
a múlt, talán a jövő is,
kezem alatt, mint keze alatt, egyszerre szürke meredély,
sziklaorom, erdők dús, feketéllő lombja terem meg,
élő, remegő zöld gyepp, no meg örvénye a
hátsó és elől szüntelenül valahová vágató
forgalomnak, s akkor cseppek hullanak alá,
gyönyörű, ahogy a nap szelíden átengedi a teremtet,
ritkás, kövér esőcseppek cuppannak a papíron,
összemosva a kompozíciót, mintha direkt,
még néhány igazítás, kisujjával finoman

beletöröl, satíroz, aztán átfordítja a lapot, táblástól
leffegő széldzsekije alá bevágja,
paletta, vízestál, toll, ecset, pillantás a zúgva toluló gépekre,
az autójára átellenben, ezen a tízegynéhány méteren már
nem múlhat, felrántja az ajtót, jócskán ömlik,
a szél is süvölt, dübörög,
a lépcsőházból szeretteim gondtalan,
esti sétálásból haza igyekvő dobogását hallom,
lejár az idő, mindig lejár,
s a hátsó ülésen isten tudja mi hever,
kinek a lélekszakadva odavetett keze nyoma
s minek a sejtelmesen elmosódott,
vagy tönkreázott képe?

Sétány a pokolban

Gyere, szegődj ide mellém, ne rettegj,
nem vérebet sétáltatok, csak magamat,
látod, nem pisálok a fák törzsére,
ódalgok szépen, már-már elandalodón,
kikerülöm a hányásokat, más piszkot,
a hajléktalanoknak, ha kuncsorognak,
buktát vásárolok a sarki péknél,
tintázzanak a más pénzén,
de mert befuccsolt a hetekben a pék,
aligha állok most szóba velük,
acsarkodjanak a park betonlábú,
agyongyötört padján a buktám nélkül,
ne félj hát, zavartalanul tehetjük meg
e pár száz métert, elbáméskodhatunk,
hunyorogj föl a napba, ingyen van,
vagy figyeld a százforintos bolt bezúzott,
lefóliázott kirakatüvegét,
milyen szivárványosan villan meg rajta a sugár,
rátűz a panel garzonház bemattult ablakaira is,
a garázkocsma csapzott vászonernyőjére,
a porlepte parlagfű-csomókra a járda mentén,
tikkasztó hőjében az aszfalt hosszú hasadékain
bogarak bukdácsolnak keresztül,
ugord át e szakadékot, ahogy
gyermekkorodban a krétavonalat,
íme, a képzeletbeli másik világ,
mostanná vált, s a volt lett képzeletté,
kapaszkodj belém, vezetlek! –

vagy ismerős a környék,
erre korzóztál te is a mögötted elhullt évtizedekben? –
pillants a szemembe! –
pupilládban kondíterem gőgös molinója feszít,
önhittén terpeszkedik a túloldalon,
ugyan már! – haladjunk csak tovább, lassú lépttel,
mint veszett ebeknek szembe,
nézd! – ott elől dühöng a forgalom,
legyél hát türelmes s gyönyörködj
ez utunkra eső verő napsütésben!

Nem én

A rántott húst vakmerőn kaszabolta.
Lelőtték? – s míg mélán meredtem
bús szemem borúját ráemelve
arca zsírján gellert kapott
a lomha gyertyafény
és hű sárgája szégyenkező pirosba
lobbant, amikor kimondta:
Nem én.

Érveim az asztalra hullottak halomba,
babráltak közöttük tévely ujjaim.
Az ablakon túl sűrű sötét volt,
fagyott is odakinn,
és laktak, akiknek lakni sem futotta.
Ő rezignáltn csámcsogta felém –,
hogyan a bank? – s a mártásba beletunkolt:
Nem én.

Sorra került a saláta is.
Hol magában, hol felváltva a hússal.
A mobil megcsörrent, kinyomta,
lám, így jár mind, akinek kinyomás a sorsa,
nyomul, rugózik, de neki rég bibis.
Akadt úgy, rebegte, hogy elhullott a szegény.
Nem halhatok meg minden háborúban,
nem én!

Lassacskán kezdett betelni a torka.
Cortez? – legyintett, s nyúlt a pohár után.
A pupillája szúrós gyanúba fogta
félénk mosolyom az ajkam oldalán,
hogy az ember gyilkol halomra,
mindegy fekete, sárga vagy fehér.
Kissé puffadtan böffentette:
Nem én.

Otthon ülünk már mind a ketten.
Bamba éj honol a világegyetemben.
Működünk, az esti hús, saláta
puhán a lenti szarhoz ér.
Csönd van, határtalan és kegyetlen,
csak a szó koppan, a hűvös, kőkemény,
ahogy agyam falának belülről odakoccan:
Nem én.

Dara-idő

A válsággal együtt érkezett a hó,
kölletlen hullva, fakón, gyéren.
Csak, mint a versben, ha összevissza
kalimpál a szó, nézi a mester,
- hogy jön ez ide?
Legyint megszokhatatlan szemüvegében,
keserűn bambul a félig lucsokba
és megkopott, egymástól elvadult szerveire.
Lapátolnak a közmunkások,
lassan, hanyagul, ahogyan esik.
Világítómellényes varjak csapatban,
mégis, külön-külön, magában lopja
az időt az ingyenebédig mindegyik,
meg-megbámulva a fiatal nőt,
sál, kabát, bőrcsizma, mobiltelefon,
csacsog, összenevet egy messzi valakivel,
s ahogy elmegy, mintha már a
konjunktúra melege kavarogna lépteiben,
behuppan apró lába nyomán a hó
a frissen hintett járdán.
Nagy, réveteg ábránd a múlt,
nyűtt, emlékkerhes felhő,
amelyből a jelen dara-idő pereg.
Közömbösen nyújtózkodik a város felett.
A nyomokat ellepi, ami lehullt, aztán
a söprű, a lapát azt is letúrja.
A mester leveszi szemüvegét, megtörölgeti,
- nocsak, nocsak!

Hová is kavarodtak a szavak?
S mint aki túl mélyen tekintett a kútba
hátrahőköl vaksin kémlelni az eget,
a világot újból sötéttel, fehérrel borító
komor felleget.

Kinn

A fákról lehullott lomb az úton
szétrohadt a téli fagyban, s a szeméttel
elvegyülve nyirkos csomókban áll.

A kátyúk mélyén sűrű tócsa,
spriccel, a falon lecsordul,
ha belezuttan egy kerék.

Ketten a kerítésnél pisálnak,
kirázzák, fölrohögnek, kutyák caplatnak,
megszagolják, mellévizelnek ők is.

Dikiccsel rohangál a köcsög szél,
hegyén az ég alja kivérzik.
Ledőfhet téged is, vigyázz!

Mit bámészkodsz erre, mi dolgod?
Rejtőzz el otthon hideg lyukadban
inkább, mint idekinn borongj!

Volt már másképp, lesz is másképp,
aludj délig, hátha megálmodsz
egy kályhát, ahogy virgoncul zuhog,

futja kajára, futja csekkre,
cipőt is vesz, mégsem apad
estére üresre a zsebed,

teflon aszfalton suhan a járgány,
kiganézva a döglött múlt,
pórázon szimatolnak az ebek,

ragyog az ég alján a reggel
s a szél tréfásan meglibbenti
munkába menet a nyakkendődet.

Benn

Mi ez itt? – épp hogy csak szaga nincs még!
Jársz föl-alá, míg vársz, a morzsás,
kávéfoltos, zsírtól tapadós PVC-padlón,

az asztalon félig evett kefir, nejlonban
megmajsolt kakaós kalács, a pirítóban
égett maradék –, mégis terjeng valami bűz itt,

a reggeli fény is kölletlenül, fintorogva
szivárog be a megroggyant reluxa között,
az ablak mocskát rávetíti a falra, a bútorokra.

Az úton elcsapott kutyák rohadnak el így.
Kivénhedt? – nosza, rakjuk ki a szűrét, majd
átgázol rajta valami kamion, cafatokra tépi!

Lám, ezt az ártatlan, jóhiszemű
céget is elcsapta a dübörgő privatizáció,
agyontiporta, most hullamód hever.

Reggel bejönnek, néznek, nem szólnak, esznek,
kapják magukat, elsietnek babrálni a kütyükön,
kisomfordálnak vécézni, az étkezőbe,

öntenek a lefőtt, kihűlt kávéból, kilöttyen,
nem törlik fel, felhörpintik, harapnak a széteső
kalácsból s visszalopakodnak gürizni megint.

Ásít a széthasadt kárpit a széken, a mikrohullámú
ajtaja tárva-kinyitva, telefröcsögve belül, unottan ásít,
ragadós ebben a reggeli utáni csöndben az ásítás.

Vársz. Nekidőlsz a falnak. Hunyd be a szemed!
Muszáj ezt látnod? Majd csak előcsoszog
most már odújából az a fickó, akihez jöttél.

Anyám filodendronja virágvasárnap

Lepillant, úgy tíz méter lehet.
Nem, innen még nem halálos-, és belehajol
a hűvös, áprilisi szélbe
a lapátlevelű, tépett filodendron.

Nyugalom, minden, amit megélsz,
gyermekkorod tömjénfüstjében gomolyog,
barka hullik, kántál az ének,
díszes selyemzászlók alatt vonul a
szűrős napfényben a körmenet.

A balkon mellvédjén átbukni oly egyszerű!
A makacs északi áram meg-megemeli
a mégoly vastag,
évtizedektől rücskös törzset,
elemelkedni akkor, s annak a nőnek csontos,
ápoló kezéről álmodni, amíg hullasz!

Anyám! – mintha csak kusza mese volna,
hogy élt és megszült engem,
vagy a kés a nyakamon ugyanaznap,
amikor később mirtuszág.
Lázás álom, gyötrő kórok ez itt mind,
hazug víziók.

Mások jöttek-mentek a lépcsőház hajlatában sokáig.
Meleg pillantásuk fénye
elkeveredett a széles ablakon beszűrődő
sárga sugarakkal.

Jogszabályokat nem olvas.
Híradásokat sem, hogy tudja,
a kigyulladt ház égig csapó rőt lángjaiból
majd miatta késhet a menekítés,
riadtan hőköl a katasztrófavédelem.

Nem láthatta, a hirdetményt ki, mikor
függesztette ki. A bejárat
a lépcsőfordulóból nem látszik.
Csak a sejtés borzongott végig vastag,
húsos léggyökerein, hogy viszontagságot hozhat a holnap.

A balkonról messzire csapong a tekintet,
akár az időben.
Állsz, körülötted nyüzsög a lét,
de valahogy nélküled.
Gyilkolnak is a fények, nem járkál
senki, legfeljebb ruhát tereget,
botlik, arrébb lök, morog, besiet.

Virágvasárnap. Szentelt barka jajong,
haldoklik levágva,
ünnepi kórus falusi fejhangan rikolt
ájtatos dallamokat. Élet és halál
mézes illata száll a könnyörtelen tavaszban.
Fölkel a szél, csattognak a selymek,
múlt, jelen és jövő vad káosza
villog a kimerevedett szemekben.

Parti sétányon

Ez lomha vég, vagy szende kezdet?
A hullámok a partig kigörögnek
s mi fodrozott, békén elsimul.

Kövek között rohad a múlt,
a sirálytetem már éppen csak sirály,
röptének íve, amint vijjogva tovaszállt

szánalmas, mint a betonba vésett
Éva, szeretlek! – János.
Elsétálok fölötte, kopott betűje halálos.

A Nap is az égen túl vörösre érett,
az ár dőrén a partra hajlik,
kutatom, még mindig mi tart itt?

A hullám egyre csillog, loccsan,
a volt hús szétmállik cafattá,
a járdában a szerelem kilobban,

s a vad jelen átváltozva szavakká
idegek mélyére hatolva
süllyed az emlékeknek fönntartott pokolba.

Szomj

A legbuzgóbb kút is kiszárad.
Ásít a puszta kürtő,
leengeded, csörömpöl a vödör.

Lenézel, és valami roppant hiány,
ünnep utáni ború tolul a szívedre.
Megszomjazol, enyhülni hajszol a vágyad,

más vizekhez vonszolod magad,
nem kút az, csak áporodott gödör,
s míg a meleg sekélyt habzsolod
az elapadt mély kristály hűse leng be.

Apokalipszis

Föltépett mellkasán a vers végigtekint,
zihál, pulzálva fröcsköl a vére,
izzó foszfor szemetel nyitott szívére,
szemgolyóján fehér ködök dagadnak,
hogy el kellett jönnie ez elátkozott napnak,
mikor az ember önnön kölykét öli le, megint.

A tájon szerte dühöng a pusztulás,
ezrével harapnak fűbe a szavak,
kábán menekül, amelyik életben maradt,
hegyei nőnek a halálos csöndnek,
s hogy valaha még virágos rímek vetődnek
e földre, csak a vég előtti végső látomás.

Tószot

Nyíló
szirma
sorsunk van
keserű
szomjam ha
lehúzna
és érzékeny szerveimre
omolhatna
virág maradna
enyhülés tegnap esti
szűz tájaim felett
hogy perzsel
ég a tűz s
bár a földre mért
tudnám nem volt mit tennem
e drága cseppekért ismét megemelném a kelyhem.

TARTALOMJEGYZÉK

Az én dalom	7
Zöld, kék, fehér	8
Messzi dobbanás	9
Ócsa	10
Volt pajtások	11
Gyermekeké lettél	12
Vártam, hogy jöjj	13
Fölszakadt csönd	14
Februáregy	16
Zavaros üdvösség	19
Szia! – Sanghajban vagyok, hívjál vissza hétfőn	24
Az emlékvers halála	27
Friss sírhant fölött	28
Szent Iván napja	30
Fotó	31
Ingre gomb	32
Tavaszk	33
Az ismeretlen kert	34
Ilus	35
Az egyetemi szobatárs jelentkezése	36
Hová forduljak?	37
Szomszéd Bódog havat lapátol	
a halott Lehó papával a sűrű hóesésben	40
Rasztik	42
Teknős	46
Ima a kitelepítettekért	49
Amikor a költőnek felteszik a kérdést, képes-e dalolni a leselejtezett ruhaszáritó gépről	52

Táncos darab után	54
Ünnep a tengeren	58
Gitárszóló az Avonon	62
Híd a Száván	69
Tilosban	72
Akvarell	74
Sétány a pokolban	76
Nem én	78
Dara-idő	80
Kinn	82
Benn	84
Anyám filodendronja virágvasárnap	86
Parti sétányon	88
Szomj	89
Apokalipszis	90
Tószet	91

Készült Kecskeméten a
Print 2000 Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Szakálas Tibor
2017